

Դանիելի Գիրքը — Թիվ երեսունվեց

Նաբուգոդոնոսորի մարգարեական խորհրդանիշը. Ուլայի գետի կնքված տեսիլքի և միլլերիտական շարժման պատմական նշանաքարերի բացահայտումը

Jeff Pippenger
2023-12-31

Դանիել մարգարեի առաջին գլուխը ներկայացնում է առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությունը՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Դանիել մարգարեի չորրորդ գլուխը ևս անդրադառնում է առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությանը՝ մ.թ.ա. 723 թվականից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Իհարկե, սա անհնար է տեսնել առանց «տող առ տող» վերջին անձրևի մեթոդաբանության:

Նաբուգոդոնոսորը, չորրորդ գլխում, չափազանց բարդ մարգարեական խորհրդանիշ է: Կարևոր է, որ մենք մեզ հիշեցնենք, թե նա ինչ է ներկայացնում, երբ սկսում ենք դիտարկել Ուլայի գետի տեսիլքի բացվելը Ուիլյամ Միլլերի պատմության մեջ: Նաբուգոդոնոսորի երկրորդ երազը, ոչ պակաս, քան Ուիլյամ Միլլերի երկրորդ երազը, ներկայացնում էր Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները», որը այն մարգարեական թելն է, որ հյուսում է Դանիելի ամբողջ գիրքը միասին: Երբ Դանիելը մեկնեց չորրորդ գլխում արձանագրված Նաբուգոդոնոսորի երազը, նա զգուշացրեց նրան գալիք դատաստանի մասին, և այդպիսով նախապատկերեց առաջին հրեշտակի պատգամը, որ պատմության մեջ հասավ «վախճանի ժամանակում»՝ 1798 թվականին:

Երբ վրա հասավ այն դատաստանը, որի մասին Նաբուգոդոնոսորը նախազգուշացվել էր, դրա վրա հասնելը նախապատկերեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, երբ սկսվեց քննչական դատաստանը: Չորրորդ գլխում թե՛ Դանիելի կողմից տրված նախազգուշացման պատգամը, թե՛ այդ նախազգուշացման պատգամի հետ կապված դատաստանի վրա հասնելը ներկայացված էին «ժամ» բառով: Նաբուգոդոնոսորի դատաստանի «ժամը» ներկայացնում էր Աստծո դատաստանի «ժամը» առաջին հրեշտակի պատգամում: Այն նաև նախապատկերեց կիրակնօրյա օրենքի «ժամը», երբ սկսվում է Աստծո գործադիր դատաստանը: Այնուհետև Դանիել չորրորդ գլխի այն հատվածը, որը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի պատգամի գալուստը 1798 թվականին և երրորդ հրեշտակի գալուստը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, որը խորհրդանշվում է «ժամ» բառով, կրկնվում և ընդարձակվում է: Կրկնության և ընդարձակման եղանակը մարգարեական եղանակ է, որ մարգարեության մեջ կրկնվում է բազմիցս, բայց հատկապես՝ Դանիելի գրքում:

Երբ Նաբուգոդոնոսորը հասավ դատաստանի «ժամին», «յոթ ժամանակները», որ նրա դատաստանն էին, սկսվեցին, և նա, որպես հյուսիսի թագավոր, այդժամ ներկայացնում էր Իսրայելի հյուսիսային թագավորության վրա մ.թ.ա. 723 թվականին բերուած դատաստանը: Նրան տրվեց գազանի սիրտ, իսկ գազանը աստվածաշնչյան

մարգարեության մեջ թագավորություն է, և մ.թ.ա. 723 թվականից մինչև 1798 թվականը նա ներկայացնում էր հեթանոսության այն երկու ձևերը, որոնք այնքան հաճախ Դանիելի գրքի նյութն են:

Հազար երկու հարյուր վաթսուն օր, որոնք ներկայացնում էին հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիներ, նա ներկայացրեց հեթանոսական ավերիչ իշխանությունը, և ապա ևս հազար երկու հարյուր վաթսուն օր, որոնք խորհրդանշում էին հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիներ, նա ներկայացրեց պապական ավերիչ իշխանությունը: Երկու ավերիչ իշխանությունների սիրտը նույնն էր, որովհետև պապականությունը պարզապես հեթանոսությունն է, որ կրում է քրիստոնեության դավանանքի հանդերձը:

«Օրերի վախճանին», որը Դանիելի տասներկուերորդ գլխում նույնացված խորհրդանշիչ է և ներկայացնում է 1798 թվականի «վախճանի ժամանակը», նրա թագավորությունը վերականգնվեց նրան: Դանիել չորրորդ գլխի վկայությունը և Մարգարեության Հոգին նույնացնում են, որ երբ նրա թագավորությունը վերականգնվեց «օրերի վախճանին», նա դարձի եկած մարդ էր: Այնուհետև նա դառնում է չորս նշանակալի ճշմարտությունների մարգարեական խորհրդանշիչ: Նա դառնում է մարգարեական կապը հեթանոսության վիշապային գործության, որին նա ներկայացնում էր իր «յոթ ժամանակների» առաջին կեսում, և գազանային գործության, որին նա ներկայացնում էր իր «յոթ ժամանակների» վերջին կեսում: Որպես այդ երկու գործությունների խորհրդանշիչ՝ 1798 թվականին կանգնած լինելով որպես վերականգնված թագավորություն, նա ապա ներկայացնում է երրորդ ամայացնող գործությունը (սուտ մարգարեին), որը պետք է իշխեր յոթանասուն խորհրդանշական տարիներ, մինչ Տյուրոսի պոռնիկը մոռացված էր: Որպես Բաբելոնի թագավոր՝ Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է մարգարեական կապը այն երեք գործությունների միջև, որոնք վերջին օրերում պիտի դառնային արդի Բաբելոն, և որն այնուհետև աշխարհը պիտի առաջնորդի դեպի Արմագեդոն:

Նա նաև ներկայացրեց Միացյալ Նահանգների ծնունդը՝ որպես երկրի գազան, որը 1798 թվականին սկսվեց իբրև գառ՝ խորհրդանշված իր դարձի փորձառությամբ: Միաժամանակ նա պիտի ներկայացներ երկրի գազանի երկու եղջյուրները, որոնք, որպես Հանրապետականություն և Բողոքականություն, ներկայացնում էին Միացյալ Նահանգների գործությունը, և հենց դա էր, որ նրան հնարավորություն տվեց դառնալ աշխարհի ամենից առավել բարեհաճված ազգը: Սակայն խորհրդանշական յոթանասուն տարիների վերջում այդ երկու եղջյուրները պիտի այնուհետև ներկայացվեին որպես ուխտադրուժ Հանրապետականություն և ուխտադրուժ Բողոքականություն, ընդ որում երկու եղջյուրներից յուրաքանչյուրը բաժանված պիտի լիներ երկու դասերի: Հանրապետականության եղջյուրը պիտի բաղկանար Դեմոկրատական կուսակցությունից, որը բացահայտորեն անտեսում էր Սահմանադրության սրբազան սկզբունքները, և Հանրապետական կուսակցությունից, որը դավանում էր, թե Սահմանադրության պաշտպանն ու ջատագովն է, բայց իրականում մերժում էր Սահմանադրության սրբազան սկզբունքները՝ ընտրելով ավանդություններն ու սովորությունները, որպեսզի դրանք գերակայեն այդ սրբազան փաստաթղթի մեջ եղած սկզբունքների նկատմամբ:

Երկու խմբերը Քրիստոսի օրերում նախապատկերված էին սաղուկեցիներով և փարիսեցիներով: Սաղուկեցիների և փարիսեցիների ոգին նույնպես պիտի դրսևորվեր հավատուրաց բողոքականության եղջյուրում, որոնցից մի խումբը պիտի պաշտպաներ կիրակիի երկրպագությունը, իսկ մյուսը՝ շաբաթ օրվա երկրպագությունը: Նաբուգոդոնոսորի դարձի եկած վիճակը «օրերի վերջում», 1798 թվականին, պատշաճորեն ներկայացնում է Միացյալ Նահանգները և երկրի գազանի երկու եղջյուրներն էլ: Բոլոր երեք խորհրդանիշները՝ երկրի գազանը և նրա երկու եղջյուրները, կանխորոշված էին փոխվելու գառնից՝ վիշապի:

Նաբուգոդոնոսորը, իր «յոթ ժամանակների» վերջում, ներկայացնում էր այն կապող օղակը, որով իր բառացի Բաբելոնի թագավորությունը նույնացվում էր որպես վերջին օրերի արդի Բաբելոնի խորհրդանիշ, որն կազմված է վիշապից, գազանից և սուտ մարգարեից: Նա նաև ներկայացնում էր այն երեք մարգարեական էությունները, որոնք ներկայացված են երկու եղջյուր ունեցող երկրային գազանով, որը յոթանասուն խորհրդանշական տարիների ընթացքում, երբ Տյուրոսի պոռնիկը մոռացության է մատնվում, գառնից փոխվում է վիշապի: Խորիմաստ է, որ նրա բառացի թագավորությունը հենց այն թագավորությունն է, որը նախատիպում է այն թագավորությունը, որ թագավորում է յոթանասուն խորհրդանշական տարիներ:

Չորրորդ գլխի Նաբուգոդոնոսորի խորհրդանշական պատկերը պետք է դրվի առաջին գլխի վրա: Երբ այդ կիրառությունը կատարվում է, այն միավորում է Միլլերական պատմության ճանապարհային նշանները և հաստատում Ուլայի գետի տեսիլքի մի շարք ճշմարտություններ, որոնք այդ ժամանակ բացվեցին: Միլլերական շարժման հիմքն ու կենտրոնական սյունը Դանիելի ութերորդ գլխի, տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարների հարցն ու պատասխանն էր: Հարցը հետևյալն էր. «Մինչև ե՞րբ է լինելու տեսիլքը մշտական զոհի և ամայացնող հանցանքի մասին, որ և՛ սրբաբանը, և՛ զորքը տրվեն ոտնակոխ լինելու»:

Աստվածաշնչում ավելացված հարյուրավոր, եթե ոչ հազարավոր, բառերից միայն ավելացված «զոհ» բառն է, որ ներշնչումը ճանաչում է որպես տեքստին չպատկանող: Երբ այդ բառը պատշաճ կերպով հեռացվում է, հստակ երևում է, որ «ամենօրյան և հանցանքը» երկու տարբեր ամայացնող գործություններ են: Քույր Ուայթը մասնավորապես նշում է, որ «զոհ» բառն ավելացվել է մարդկային իմաստությամբ և չի վերաբերում տեքստին, և նույն հատվածում նա նաև նշում է, որ միլլերիտները ճիշտ էին՝ «ամենօրյան» հեթանոսություն ճանաչելու մեջ: Տասներեքերորդ համարի հարցի մեջ եղած քերականական եզրերը Քրիստոսի կողմից, Քույր Ուայթի գրությունների միջոցով, խնամքով մատնանշվել են, և երբ դրանք կարգավորվում են տեքստերով և ներշնչված ավելացված ցուցումներով, հարցը սա է. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը հեթանոսության և պապականության՝ ամայացնող երկու գործությունների վերաբերյալ, որոնք պիտի ոտնակոխ անեին թե՛ սրբաբանը, թե՛ Աստծո ժողովրդին»:

Հետևաբար, երբ Նաբուգոդոնոսորը տեղադրվում է «վերջի ժամանակում»՝ 1798 թվականին, նա ներկայացնում է դարձի եկած մի մարդու և, հետևաբար, ներկայացնում է այն «իմաստուններին», որոնք պիտի հասկանային աղվենտիզմի կենտրոնական

այսինն ու հիմքը: Նրա դարձը նույնականացնում է այն «իմաստուններին», որոնք հասկանում են «գիտության աճը», որ այդ ժամանակ բացվեց, սակայն նրա իսկ մարգարեական խորհրդանշանությունն ուղղակիորեն պատկերում է այն պատմությունը, որն է հարցի առարկան՝ «մինչև ե՞րբ պիտի լինեն հեթանոսության և պապականության ավերիչ գործության տեսիլքը, որը պիտի կոխկրտեր Աստծո ժողովրդին (գործին) և Աստծո սրբաբանը»: Որպես «իմաստուն կույսի» խորհրդանիշ, որը հասկանում է «գիտության աճը», նա ներկայացնում է Ուիլյամ Միլլերին, որովհետև Միլլերը այն մարդկանց խորհրդանիշն է, որոնք «իմաստուն» էին այն պատմության մեջ, որ սկսվեց «վերջի ժամանակում»՝ 1798 թվականին:

Նաբուգոդոնոսորը «վերջի ժամանակի» ճանապարհացույցի մի խորհրդանիշն է, և երբ այն համադրվում է առաջին գլխի հետ, նա նաև ներկայացնում է առաջին հրեշտակի գալուստը այդ ժամանակ, որովհետև չորրորդ գլխում այն «ժամը», երբ Դանիելը Նաբուգոդոնոսորին տալիս է նախագուշացման պատգամը, նշում է այն պահը, երբ առաջին հրեշտակը եկավ, և դա էր 1798 թվականը: Այն «ժամը», երբ Նաբուգոդոնոսորի դատաստանը հասավ, ներկայացնում էր այն «ժամը», երբ սկսվեց Աստծո քննական դատաստանը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Չորրորդ գլխում Նաբուգոդոնոսորի խորհրդանիշով առաջացած ճանապարհացույցներն են՝ մ.թ.ա. 723 թ., 538, 1798 («վերջի ժամանակը») և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը:

Միլլերիական պատմության նշանաքարերը Դանիելի գրքի առաջին գլխում սկսվում են Հովակիմով, որը խորհրդանշում է առաջին պատգամի գորացումը, այն պատգամի, որ հասել էր «վախճանի ժամանակին»՝ 1798 թվականին: Առաջին պատգամի գորացումը, որ ներկայացված է Հովակիմով, նշում է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը: Հովակիմի նվաճմամբ սկսվում են Բաբելոնի իշխանության յոթանասուն տարիները, որոնք ավարտվում են Կյուրոսի հրամանագրով: Դանիելի գրքի առաջին գլուխը ցույց է տալիս փորձության եռաստիճան ընթացք, որը ներկայացված է որպես կերակրի փորձություն, որին հաջորդում է տեսողական փորձություն, և որն ավարտվում է լակմուսային փորձությամբ: Այդ երեք փորձությունները ներկայացնում են 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը, երբ հզոր հրեշտակը, որ ոչ պակաս անձնավորություն էր, քան Հիսուս Քրիստոսը, իջավ երկնքից՝ ձեռքին մի փոքրիկ գիրք, որը Աստծո ժողովուրդն այն ժամանակ պետք է «ուտեր», ճիշտ ինչպես Դանիելն ու երեք արժանիները նախընտրեցին ուտել ընդեղենի կերակուրը, այլ ոչ թե Բաբելոնի կերակուրը:

Այդ գործընթացի երկրորդ փորձությունը ներկայացրեց բողոքական եկեղեցիների կողմից Միլլերի լուրի (առաջին հրեշտակի լուրի) մերժման դրսևորումը, երբ արդեն հնարավոր էր տեսնել տարբերությունը Միլլերական շարժման և այն բողոքական եկեղեցիների միջև, որոնք այդ ժամանակ սկսեցին իրենց մարգարեական դերը՝ որպես ուխտադրուժ բողոքականություն: Այդ երկու դասերի միջև եղած տարբերությունն այնքան ակնառու էր, որքան Դանիելի և երեք արժանավորների մարմնի՝ ավելի վայելուչ և պարարտ երևալը երկնային կերակուրը ուտելու պատճառով, Բաբելոնի կերակուրից օգտվելու փոխարեն: Այդ տարբերությունն ակնառու դարձավ 1843 թվականի աստվածաշնչյան տարվա ավարտին (1844 թ. ապրիլի 19-ին), երբ հասավ

տասը կույսերի առակի հապաղման ժամանակը:

Երրորդ փորձությունը, որը լակմուսային փորձությունն էր, ներկայացնում էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, երբ երեք տարի անց եկավ այն «Ժամը», երբ ինքը՝ Նաբուգոդոնոսորը, դատեց և Դանիելին ու երեք արժանավորներին բաբելոնացի իմաստուններից «տասնապատիկ» ավելի լավ հռչակեց: Դանիելի չորրորդ գլուխը առաջին գլխի վրա դնելը առաջ է բերում միլլերիտական պատմության ճանապարհային նշանները՝ սկսած 1798 թվականի «վերջի ժամանակից», 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին առաջին հրեշտակի լուրի գորացումից, 1844 թվականի ապրիլի 19-ի առաջին հիասթափությունից, և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի մեծ հիասթափությունից:

Միլլերական պատմության առանձնահատուկ նշանաքարերը որոշելուց անդին, այդ երկու գլուխները, երբ «տող առ տող» համադրվում են, պատկերում են առաջին հրեշտակի լուրը, նույնականացնում են այն երկու ամայացնող գորությունները, որոնք երկու հազար երեք հարյուր օրերի հիմնարար վարդապետության առարկան են, ինչպես նաև Դանիել տասներկուսի երեքաստիճան փորձության գործընթացը, որը միշտ տեղի է ունենում, երբ Դանիելի գիրքը բացվում է:

Նրանք նաև նույնացնում են, որ Նաբուգոդոնոսորը՝ որպես 1798 թվականի իմաստունների խորհրդանիշ, իր երկրորդ երազի հետ միասին չորրորդ գլխում, ներկայացնում է Ուիլյամ Միլլերին, որի շարժումը պետք է դառնար ճշմարիտ բողոքական եղջյուրը: Ուիլյամ Միլլերի գործը, որը ներկայացնում է աղվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունները, պատկերված է Ամբակումի երկու տախտակների վրա, և Աստված առաջնորդեց այդ երկու սրբազան տախտակների պատրաստության մեջ:

Կային մի քանի մարգարեական ճշմարտություններ, որոնք Միլլերը ճիշտ չէր տեսնում, որովհետև մարգարեական պատմության մեջ նրա դիտակետը թույլ չէր տալիս նրան ճանաչել, որ գոյություն ունեն երեք ավերիչ գորություններ՝ ոչ միայն հեթանոսությունը (վիշապը), պապականությունը (գազանը), այլև հավատուրաց բողոքականությունը (սուտ մարգարեն): Աստծո նախախնամությամբ Միլլերի այդ մարգարեական ըմբռնումները, որոնք սահմանափակված էին պատմության մեջ նրա դիտակետով, ներկայացված չէին Ամբակումի երկու սուրբ տախտակների վրա:

Դանիելի չորրորդ գլխում Նաբուգոդոնոսորի երկրորդ երազը ներկայացնում է Ուիլյամ Միլլերի երկրորդ երազը: Երկու երազներն էլ վերաբերում են «յոթ ժամանակներին», և Միլլերի երազը մատնանշում է նրա գործի մերժումը, որ սկսվեց 1863 թվականին և սրվում է մինչև Կեսգիշերյան աղաղակը: Երկու երազներն էլ ավարտվում են սփռման մի ժամանակաշրջանից հետո վերականգնված թագավորությամբ: Այդ պատճառով մենք կքննենք Միլլերի երկրորդ երազը՝ նախքան ուղղակիորեն քննելը Ուլայի գետի տեսիլքը, որը բացվեց 1798 թվականին:

«Ես երագում տեսա, որ Աստված, մի անտեսանելի ձեռքով, ինձ ուղարկեց մի զարմանալի կերպով պատրաստված փոքրիկ արկղ՝ մոտ տասը դյույմ

երկարությամբ և վեց դյույմ քառակուսի, շինված սևափայտից և մարգարիտներից՝ զարմանալի ներձուլվածքով: Արկղին մի բանալի էր կցված: Ես անմիջապես վերցրի բանալին և բացեցի արկղը, երբ, ի մեծ զարմանս և ապշանքս, այն գտա լցված ամեն տեսակ և ամեն չափի գոհարներով, ադամանդակներով, թանկարժեք քարերով, և ամեն չափի ու արժեքի ոսկե և արծաթե դրամներով՝ գեղեցիկ կերպով դասավորված իրենց առանձին տեղերում արկղի մեջ. և այսպես դասավորված՝ նրանք արտացոլում էին մի լույս և փառք, որին հավասար էր միայն արևը:»

«Ես մտածեցի, որ իմ պարտականությունը չէ այս հրաշալի տեսարանը միայնակ վայելելը, թեև իմ սիրտը լի էր անսահման ուրախությամբ՝ նրա պարունակության փայլից, գեղեցկությունից և արժեքից: Ուստի այն դրեցի իմ սենյակի կենտրոնական սեղանի վրա և լուր տվի, որ բոլոր նրանք, ովքեր ցանկություն ունեն, կարող են գալ և տեսնել ամենափառավոր ու ամենափայլուն տեսարանը, որ մարդ երբևէ տեսել է այս կյանքում:»

«Ժողովուրդը սկսեց ներս գալ՝ սկզբում թվով սակավ, սակայն աստիճանաբար վերածվելով բազմության: Երբ նրանք առաջին անգամ նայում էին արկղիկի մեջ, զարմանում էին և ուրախությունից աղաղակում: Բայց երբ դիտողների թիվն աճեց, ամենքը սկսեցին անհանգստացնել գոհարները՝ հանելով դրանք արկղիկից և ցրելով սեղանի վրա: Ես սկսեցի մտածել, թե տերը կրկին իմ ձեռքից պիտի պահանջի արկղիկն ու գոհարները. և եթե ես թույլ տայի, որ դրանք ցրվեն, այլևս երբեք չէի կարողանա դրանք նախկինի պես իրենց տեղերում դնել արկղիկի մեջ. և զգում էի, որ երբեք ի վիճակի չեմ լինելու դիմագրավել այդ պատասխանատվությանը, որովհետև այն ահռելի կլինեք: Այդ ժամանակ ես սկսեցի աղաչել ժողովրդին, որ չդիպչեն դրանց և չհանեն դրանք արկղիկից. բայց որքան ավելի աղաչում էի, այնքան ավելի էին դրանք ցրում. և այժմ թվում էր, թե դրանք ցրում էին ամբողջ սենյակով մեկ՝ հատակին և սենյակի կահույքի յուրաքանչյուր կտորի վրա:

«Այնուհետև տեսա, որ իսկական գոհարների և դրամների մեջ նրանք ցրել էին կեղծ գոհարների և կեղծ դրամի անհամար քանակություն: Ես խիստ բորբոքվեցի նրանց ստոր վարքի և ապերախտության պատճառով և դրա համար հանդիմանեցի ու նախատեցի նրանց, բայց որքան ավելի հանդիմանում էի, այնքան ավելի էին նրանք իսկականների մեջ ցրում կեղծ գոհարներն ու սուտ դրամը:»

«Այն ժամանակ իմ մարմնական հոգու մեջ վրդովվեցի և սկսեցի մարմնական ուժ գործադրել, որպեսզի նրանց դուրս մղեմ սենյակից. բայց մինչ ես մեկին դուրս էի մղում, երեք ուրիշներ էին ներս մտնում և ներս բերում կեղտ, թեփուկներ, ավազ և ամեն տեսակ աղբ, մինչև որ ծածկեցին բոլոր իսկական գոհարները, ադամանդներն ու դրամները, այնպես որ դրանք ամբողջովին հեռացվեցին տեսադաշտից: Նրանք նաև պատառոտեցին իմ գանձանակը և այն ցրեցին աղբի մեջ: Ես կարծում էի, թե ոչ մի մարդ ուշադրություն չէր դարձնում իմ վշտին կամ իմ բարկությանը: Ես ամբողջովին վիհավեցի և ընկճվեցի, նստեցի և լաց եղա:

«Մինչ այսպես լալիս ու սգում էի իմ մեծ կորստի և պատասխանատվության համար, հիշեցի Աստծուն և ջերմեռանդորեն աղոթեցի, որ Նա ինձ օգնություն ուղարկի: Անմիջապես դուռը բացվեց, և մի մարդ մտավ սենյակ, ու բոլոր մարդիկ դուրս եկան

այնտեղից, և նա, ձեռքին ունենալով մի փոշեմաքրիչ խոզանակ, բացեց պատուհանները և սկսեց մաքրել սենյակի փոշին ու աղբը:»

«Ես աղաղակեցի Նրան, որ խնայի, որովհետև ավերակների մեջ ցրված էին մի քանի թանկագին գոհարներ:»

Նա ասաց ինձ. «Մի՛ վախեցիր», որովհետև ինքը «կհոգա նրանց մասին»:

«Այնուհետև, մինչ նա հեռացնում էր կեղտն ու աղբը, կեղծ զարդերն ու կեղծ դրամները բոլորը բարձրացան և ամպի պես դուրս եկան պատուհանից, և քամին նրանց տարավ: Այդ իրարանցման մեջ ես մի պահ աչքերս փակեցի. երբ բացեցի դրանք, ամբողջ աղբը վերացել էր: Թանկագին զարդերը, ադամանդները, ոսկյա և արծաթյա դրամները առատորեն սփռված էին ողջ սենյակով մեկ:»

«Այնուհետև նա սեղանի վրա դրեց մի արկղ, որը նախկինից շատ ավելի մեծ և գեղեցիկ էր, և բուռ-բուռ հավաքեց գոհարները, ադամանդները, մետաղադրամները և նետեց արկղի մեջ, մինչև ոչ մեկը չմնաց, թեև որոշ ադամանդներ ասեղի ծայրից մեծ չէին»:

«Ապա նա կանչեց ինձ՝ «արի՛ և տես»»:

«Ես նայեցի տապանակի մեջ, բայց իմ աչքերը շլացան այդ տեսարանից: Դրանք փայլում էին իրենց նախկին փառքից տասնապատիկ ավելի: Ես կարծեցի, թե դրանք ավազի մեջ մաքրվել էին այն ամբարիշտ մարդկանց ոտքերի տակ, որոնք ցրել էին դրանք և տրորել հողի մեջ: Դրանք տապանակի մեջ դասավորված էին գեղեցիկ կարգով, յուրաքանչյուրը՝ իր տեղում, առանց որևէ տեսանելի հետքի այն մարդու գործադրած ջանքի, որը դրանք ներս էր նետել: Ես ուրախությունից բարձրաձայն աղաղակեցի, և այդ աղաղակն արթնացրեց ինձ»: Early Writings, 81–83.

Միլլերի երազին մենք կանդրադառնանք հաջորդ հոդվածում:

Ստորև ներկայացվածը Վիլյամ Միլլերի երկրորդ երազի ներածությունն է, որը գրել է Ջեյմս Ուայթը, երբ նա Միլլերի երազը հրապարակեց *Advent Herald*-ում:

«Հետևյալ երազը տպագրվել է «Advent Herald»-ում՝ ավելի քան երկու տարի առաջ: Այն ժամանակ ես տեսա, որ այն հստակորեն նշանավորում էր մեր անցյալի Երկրորդ Գալստյան փորձառությունը, և որ Աստված այդ երազը տվեց՝ ի նպաստ ցրված հոտի:»

«Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա մոտենալու նշանների թվում Աստված դրել է երազները: Տե՛ս 3-րդ Գործք 2:28–31, Գործք 2:17–20: Երազները կարող են գալ երեք կերպով. նախ՝ «շատ զբաղմունքից»: Տե՛ս Ժողովող 5:3: Երկրորդ՝ նրանք, ովքեր գտնվում են Սատանայի պղծ ոգու և խաբեության ներքո, կարող են երազներ ունենալ նրա ազդեցությամբ: Տե՛ս Երկրորդ Օրինաց 8:1–5, Երեմիա 23:25–28, 27:9, 29:8, Զաքարիա 10:2, Հուդա 8: Եվ երրորդ՝ Աստված միշտ ուսուցանել է և դեռևս ուսուցանում է Իր ժողովրդին՝ ավելի կամ պակաս չափով, երազների միջոցով, որոնք գալիս են հրեշտակների և Սուրբ Հոգու ներգործությամբ: Նրանք, ովքեր կանգնած են ճշմարտության հստակ լույսի մեջ, կիմանան, թե երբ է Աստված իրենց երազ տալիս.

և այդպիսիները չեն խաբվի ու մոլորվի կեղծ երազների պատճառով»:

«Եվ նա ասաց. Լսեցե՛ք այժմ իմ խոսքերը. եթե ձեր մեջ մարգարե լինի, Ես՝ Տերս, տեսիլքով պիտի հայտնի լինեմ նրան և երազով պիտի խոսեմ նրա հետ»: Թվոց 12:6:
Հակոբն ասաց. «Տիրոջ հրեշտակը երազում խոսեց ինձ հետ»: Ծննդոց 31:2: «Եվ Աստված գիշերով, երազում, եկավ ասորի Լաբանին»: Ծննդոց 31:24: Կարդացե՛ք Հովսեփի երազները [Ծննդոց 37:5–9], ապա՝ դրանց կատարման հետաքրքրական պատմությունը Եգիպտոսում: «Գաբավոնում Տերը գիշերով երազում երևաց Սողոմոնին»: Գ Թագավորաց 3:5: Դանիելի երկրորդ գլխի մեծ ու կարևոր արձանը տրվեց երազով, ինչպես նաև յոթերորդ գլխի չորս գազանները և այլն: Երբ Հերովդեսը ձգտում էր կործանել մանուկ Փրկչին, Հովսեփը երազում նախազգուշացվեց փախչել Եգիպտոս: Մատթեոս 2:13:

«Եվ պիտի լինի ՎԵՐՋԻՆ ՕՐԵՆՈՒՄ, ասում է Աստված, որ Իմ Հոգուց պիտի թափեմ ամեն մարմնի վրա. և ձեր որդիներն ու ձեր դուստրերը պիտի մարգարեանան, և ձեր երիտասարդները պիտի տեսիլքներ տեսնեն, և ձեր ծերերը երազներ պիտի տեսնեն»: Գործք 2:17:

«Մարգարեության պարզև՝ երազների և տեսիլքների միջոցով, այստեղ Սուրբ Հոգու պտուղն է, և վերջին օրերում պետք է բավականաչափ դրսևորվի, որպեսզի նշան կազմի: Այն ավետարանական եկեղեցու պարզևներից մեկն է:»

«Եվ ոմանց տվեց առաքյալներ, ոմանց՝ ՄԱՐԳԱՐԵՆԵՐ, ոմանց՝ ավետարանիչներ, ոմանց՝ հովիվներ և ուսուցիչներ. սրբերի կատարելագործման համար, ծառայության գործի համար, Քրիստոսի մարմնի շինության համար»: Եփեսացիներին 4:11–12:

«Եվ Աստված եկեղեցում ոմանց կարգեց՝ նախ առաքյալներ, երկրորդաբար՝ ՄԱՐԳԱՐԵՆԵՐ» և այլն: 1 Կորնթացիս 12:28: «ՄԻ՛ ԱՐՀԱՄԱՐՀԵՔ ՄԱՐԳԱՐԵՆԻԹՅՈՒՆՆԵՐԸ»: 1 Թեսաղոնիկեցիս 5:20: Տե՛ս նաև Գործք 13:1, 21:9, Հռոմեացիս 7:6, 1 Կորնթացիս 14:1, 24, 39: Մարգարեները կամ մարգարեությունները Քրիստոսի եկեղեցու շինության համար են. և Աստծո խոսքից հնարավոր չէ որևէ ապացույց բերել, թե դրանք պիտի դադարեին ավելի շուտ, քան ավետարանիչները, հովիվները և ուսուցիչները պիտի դադարեին: Բայց առարկողն ասում է. «Այնքան շատ կեղծ տեսիլքներ և երազներ են եղել, որ ես չեմ կարող վստահություն ունենալ նման որևէ բանի նկատմամբ»: Ճիշտ է, որ Մատանան ունի իր կեղծ ընդօրինակը: Նա միշտ ունեցել է սուտ մարգարեներ, և, անշուշտ, մենք կարող ենք սպասել դրանց նաև այժմ՝ նրա խաբեության և հաղթանակի այս վերջին ժամին: Նրանք, ովքեր մերժում են այդպիսի հատուկ հայտնությունները, քանի որ գոյություն ունի կեղծը, նույնքան իրավացիորեն կարող են մի փոքր էլ առաջ գնալ և ուրանալ, թե Աստված երբևէ երազով կամ տեսիլքով հայտնվել է մարդուն, որովհետև կեղծը միշտ գոյություն է ունեցել:

«Երազներն ու տեսիլքները այն միջոցն են, որոնց միջոցով Աստված հայտնել է Իրեն մարդուն: Այս միջոցով Նա խոսեց մարգարեներին. Նա մարգարեության պարզևը դրել է ավետարանի եկեղեցու պարզևների շարքում և դասել է երազներն ու

տեսիլքները «ՎԵՐՋԻՆ ՕՐԵՐԻ» մյուս նշանների հետ: Ամեն:»

«Վերոնշյալ դիտողություններում իմ նպատակն եղել է սուրբգրային կերպով
վերացնել առարկությունները և ընթերցողի միտքը նախապատրաստել հետևյալին»:
James White.